

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

EKOKRATO s.r.o., v konkursu, IČ: 496 81 036

se sídlem Dělnická 775/30, Praha 7

zastoupen JUDr. Věslavem Nemethem, advokátem

se sídlem Senovážné náměstí 5, Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2011, č.j. 536/510/11, 37590/ENV/11, sp. zn. 3 O 8/11 No,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2011, č.j. 536/510/11, 37590/ENV/11, sp. zn. 3 O 8/11 No, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808,-Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Věslava Nemetha, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil výroky I., II. bod 1., II. bod 2. tak, že snížil původní uložené pokuty, a to u výroku I. z částky 5.000,- Kč na 2.000,- Kč; u výroku II. bod 1. z částky 30.000,- Kč na 10.000,- Kč a ve výroku II. bod 2. z částky 150.000,- Kč na 120.000,- Kč; zároveň vypustil text pod písmenem a) a označení odstavce písmenem b) ve výroku II. bod 1. a vypustil text pod písmenem b) a označení odstavce písmenem a) ve výroku II. bod 2.; ve zbývajících částech potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát České Budějovice (dále jen „ČIŽP“) ze dne 22. 3. 2011, č.j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1005688.021/11/CDV.
2. ČIŽP tímto rozhodnutím žalobci výrokem I. uložila pokutu podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění ve znění rozhodném (dále jen „zákon o IP“) ve výši 5.000,- Kč za správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona o IP, kterého se žalobce dopustil, tím že provozoval zařízení pod názvem „Zařízení pro sběr, výkup, předpravu, míšení a využívání odpadů středisko Smyslov u Tábora“, umístěné v k.ú. Měšice u Tábora, parc.č. 1533/15, 1533/83, 1533/82, st. 1536, 1533/8 (dále jen „zařízení Smyslov“) v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. a) zákona o IP. Žalobce provozoval zařízení Smyslov v rozporu s podmínkou C.1 rozhodnutí o žádosti o vydání integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem – Jihočeský kraj (dále jen „KÚJK“) ze dne 18. 11. 2009, č.j. KUJCK 23116/2009 OZZL/19/Ji/R, v právní moci dne 8. 12. 2009 (dále jen „rozhodnutí IP“), když do zařízení Smyslov převzal odpad, který nebyl uveden v příloze č. 1 rozhodnutí IP, konkrétně se jednalo o odpad katalogové číslo 160121 „Nebezpečné součástky neuvedené pod čísly 160107 až 160111 a 160113 a 160114“ dne 8. 12. 2009 v množství 0,006 t a dne 10. 12. 2009 v množství 0,012 t. Rovněž stanovil, že pokuta vyměřená ve výroku I. je splatná do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Výrokem II. bod 1. byla žalobci podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč; pod písmenem a) za porušení § 18 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 39 odst. 1 zákona o odpadech, jelikož žalobce jako oprávněná osoba dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech nevedl způsobem stanoveným v části šesté zákona o odpadech, tj. způsobem stanoveným v prováděcím předpise, ve vyhlášce č. 383/2001 Sb., o podrobnostech o nakládání s odpady, ve znění rozhodném (dále jen „vyhláška č. 383/2001 Sb.“), průběžnou evidenci o odpadech a o způsobech nakládání s nimi za rok 2009 za provozovnu Smyslov, když tato průběžná evidence neobsahovala údaje, jakým způsobem bylo s odpady skutečně nakládáno, a neobsahovala informaci o odpadech vzniklých při činnosti žalobce, tj. vzniklých v zařízení Smyslov úpravou přijatých odpadů; a pod písmenem b) za porušení § 18 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech ve spojení s ustanovením § 22 odst. 5 vyhlášky č. 383/2001 Sb., neboť žalobce se jako oprávněná osoba dopustil správního deliktu tím, že Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nezaslal příslušnému orgánu veřejné správy oblasti odpadového hospodářství Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 za provozovnu zařízení Smyslov, elektronicky v přenosovém standardu dat o odpadech, ale pouze v písemné podobě.

4. Výrokem II. bod 2. byla žalobci podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech uložena pokuta ve výši 150.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, jelikož se žalobce jako provozovatel zařízení ke sběru a výkupu odpadů dopustil správního deliktu tím, že provozoval zařízení ke sběru a výkupu odpadů, jehož provoz byl povolen rozhodnutím KUJK ze dne 26. 3. 2008, č.j. KUJCK 3199/2008 OZZL/4/Tu-R v rozporu se schváleným provozním řádem. Provozní řád byl porušen tím, že a) překročil v období od 13. 8. 2009 do 15. 10. 2009 a v období do 9. 11. 2009 do 23. 11. 2009 maximální kapacitu zařízení u odpadních olejů stanovenou souhrnně provozním řádem na maximálně 10 t; b) překročil v období od 20. 4. 2009 do 8. 6. 2009; od 2. 7. 2009 do 12. 8. 2009; od 26. 10. 2009 do 8. 11. 2009 maximální kapacitu zařízení u odpadu katalogové číslo 130205 stanovenou provozním řádem na maximálně 3,8 t. Rovněž stanovil, že pokuty vyměřené ve výroku II. jsou splatné do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
1. Výrokem III. rozhodnutí ČIŽP byla žalobci dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v souladu s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění rozhodném, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s tím, že mu byly nezákonně uloženy pokuty za jednání uvedená ve výroku I.; ve výroku II. bod 1. a 2. rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011.
3. Pokutu uloženou výrokem I. rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011 měl za zcela nepřiměřenou. Byl přesvědčen, že správní orgán I. stupně měl dle § 38 odst. 3 zákona o IP od správního trestání v daném případě zcela upustit, neboť se jednalo o marginální pochybení.
4. V případě pokuty za jednání obsažené ve výroku II. bod 1. rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011 správním orgánům vytkl, že byla uložena na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Trval na tom, že Ing. F., pracovník žalobce, se domluvil s Ing. M., pracovnící Městského úřadu Tábor tak, že ona sama data zaslaná žalobcem v písemné podobě převede do centrálního registru, proto data elektronicky nezasílal. Žalobce v této souvislosti navrhol vyslechnout Ing. Š. a Ing. F.
5. Ohledně pokuty uložené výrokem II. bod 2. rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011 nesouhlasil s právním posouzením mobilních cisteren, v nichž skladoval odpadní olej, jako stacionární jednotky. Zdůraznil, že ve skladu bylo v souladu s provozním řádem skladováno max. 10 t odpadního oleje. Další odpadní olej, byl umístěn v mobilních cisternách, které ale nejsou stacionárními jednotkami, tudíž je nelze posoudit jako zařízení vyžadující povolení dle § 2 písm. a) zákona o IP.
6. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, vyjma výroků, kterými žalovaný zcela vyhověl jeho odvolání a které podanou žalobou nenapadl, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 12. 2011 k námitce proti nesprávně stanovené pokutě uvedl, že postup dle § 38 odst. 3 zákona o IP není při splnění podmínek vázán na závažnost porušení zákona, nýbrž na uvážení správního orgánu.
8. Poukázal na to, že žalobcem navrhované výsledky Ing. M. a Ing. Š. provedl. Zdůraznil, že výsledky Ing. F. nebyl žalobcem v průběhu správního řízení navrhnout. Konstatoval, že provedenými výsledky nebylo prokázáno žalobcovo tvrzení, že Ing. M. souhlasila s tím, aby žalobce nepodal hlášení v předepsaném formátu. Navíc upozornil, že ve správním spise je založeno písemné sdělení Ing. M. ze dne 8. 2. 2010, v němž žalobci připomínala splnění zákonné povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech.
9. Odmítl, že by nesprávně právně posoudil překročení kapacity odpadních olejů v zařízení. Žalobce provozoval zařízení na základě souhlasu KÚJK ze dne 26. 3. 2008, který ho opravňoval k nakládání s nebezpečnými odpady dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. V souhlasu není stanoveno, že se jedná pouze o zařízení stacionární. Přestože žalobce dle provozního řádu ze zařízení může přecerpat nebezpečný odpad do cisterny k dalšímu využití, nesmí tím navyšovat kapacitu zařízení. Dle provozního řádu nesmí celková kapacita zařízení překročit 10 t, přičemž o tom, že do zařízení bylo přijato větší množství nebezpečného odpadu, není sporu. Zdůraznil, že umístěním odpadu do cisterny žalobce nepřestal s odpadem nakládat.
10. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

11. Oznámením ČIŽP ze dne 21. 6. 2010 bylo zahájeno společné správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikty žalobce.
12. Dne 22. 3. 2011 vydala ČIŽP rozhodnutí č.j. ČIŽP/42/IPP/SR01/1005688.021/11/CDV, kterým žalobci uložila pokutu dle § 37 odst. 4 písm. b) zákona o IP ve výši 5.000,- Kč, dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve výši 30.000,- Kč a dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech ve výši 150.000,- Kč za shora uvedená jednání žalobce. K jednání pod výrokem I. rozhodnutí ČIŽP uvedla, že se jednalo o opomenutí, s ohledem na zanedbatelné množství tohoto odpadu a dobu přebírání odpadu méně závažné porušení rozhodnutí IP a míra ohrožení životního prostředí byla velmi nízká. K jednání pod výrokem II. bod 1. písm. b) rozhodnutí ČIŽP uvedla, že žalobce předložil hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 v písemné podobě, přestože byl na povinnost poslat hlášení elektronicky ve stanoveném formátu MŽP upozorněn dopisem Městského úřadu Tábor ze dne 8. 2. 2010. Žalobce nepředložil hlášení za rok 2009 v elektronické podobě v přenosovém standardu. K jednání pod výrokem II. bod 2. písm. a) rozhodnutí ČIŽP uvedla, že žalobce překročil maximální kapacitu odpadních olejů stanovené v kap. 2.2 písm. b) provozního řádu, a to v období od 13. 8. 2009 do 15. 10. 2009 a v období od 9. 11. 2009 do 23. 11. 2009. Tvrzení žalobce, že odpadní oleje byly ve větším množství toliko shromažďovány v cisternách, nikoli skladovány, ČIŽP odmítla. Při stanovení výše pokut přihlédla v neprospěch žalobce k tomu, že byl správním orgánem vyzván opakovaně k řádnému podávání Hlášení o produkci a nakládání s odpady; navíc nedodržování této povinnosti znamená pro státní správu zbytečnou zátěž. Další přítěžující okolnost pro žalobce byla spatřována v tom, že se jedná o osobu profesně se zabývající nakládání s odpady. Naopak ve prospěch žalobce bylo hodnoceno zajištění dostatečných skladovacích prostor, za účelem eliminace případného úniku odpadů do životního Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

prostředí. Následně ČIŽP posuzovala, zdali nejsou uložené pokuty v celkové výši 185.000,- Kč pro žalobce likvidační; po zjištění několika miliónové hodnoty základního kapitálu žalobce dospěla k závěru, že nikoli.

13. Proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011 podal žalobce odvolání ze dne 6. 4. 2011, které doplnil podáním ze dne 8. 4. 2011. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 19. 8. 2011 tak, že změnil výrok rozhodnutí ČIŽP. V odůvodnění žalovaný k jednání pod výrokem I. prvostupňového rozhodnutí uvedl, že považuje za prokázané porušení rozhodnutí IP žalobcem, když žalobce dne 8. a 10. 12. 2009 převzal do zařízení odpad kat. č. 160121 v celkovém množství 18 kg, a žalobce dané porušení nerozporoval. Žalovaný uvedl, že snížil nepřiměřenou pokutu uloženou ČIŽP ve výši 5.000,- Kč na 2.000,- Kč, neboť porušení podmínek rozhodnutí IP bylo méně závažné, když se jednalo toliko o opomenutí žalobce, který do vydání rozhodnutí IP mohl takový odpad do zařízení přijímat, a množství přijatého odpadu bylo zanedbatelné. Přihlédl i k tomu, že žalobce ukončil činnost zařízení, čímž zamezil dalšímu trvání či obnově protiprávního stavu dle § 38 odst. 3 zákona o IP, přesto se ztotožnil s názorem ČIŽP, která po správním uvážení pokutu uložila. K jednání pod výrokem II. bod 1. písm. b) rozhodnutí ČIŽP konstatoval, že žalobce byl povinen dle § 39 odst. 2 zákona o odpadech ve spojení s § 22 odst. 5 vyhlášky č. 383/2001 Sb. zaslat do 15. února elektronicky v přenosovém standardu pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů Městskému úřadu Tábor; žalobce však zaslal hlášení za rok 2009 toliko v písemné podobě. Žalovaný poukázal na písemné sdělení Městského úřadu Tábor, v němž byl žalobce upozorněn na tuto povinnost, přesto žalobce svou povinnost nesplnil. K jednání pod výrokem II. bod 2. písm. a) rozhodnutí ČIŽP uvedl, že celková kapacita zařízení je 10 t a žalobce tuto kapacitu překročil v období od 13. 8. 2009 do 15. 10. 2009 a v období od 9. 11. 2009 do 23. 11. 2009. Odvolací námitku, že odpadní oleje byly v případě překročení hranice maximálního množství skladovaného odpadního oleje přečerpány do přepravních cisteren, považoval za irelevantní, neboť s ohledem na délku překročení kapacity nelze na jednání žalobce pohlížet jako na přečerpání odpadu do přepravní cisterny za účelem jeho dalšího předání oprávněné osobě. Žalobce byl oprávněn nakládat s odpadními oleji (nikoli je toliko skladovat) v množství do 10 t denně, pro nakládání s větším množstvím odpadů by bylo nutné integrované povolení. K jednání pod výrokem II. bod 1. písm. a) rozhodnutí ČIŽP uvedl, že nelze trestat žalobce za neplnění povinností v rozporu se zákonem, když je v souladu se schvalovacím aktem, tudíž pokutu uloženou za toto jednání považoval za uloženou neoprávněně. K jednání pod výrokem II. bod 2. písm. b) rozhodnutí ČIŽP uvedl, že ohledně tohoto jednání jsou důvodné pochybnosti, které nelze odstranit provedením dalších důkazů, a tudíž je namístě rozhodnout ve prospěch obviněného žalobce. S ohledem na vypuštění výroku II. bod 1. písm. a), bod 2. písm. b) rozhodnutí ČIŽP snížil žalovaný uložené pokuty.

IV.

Posouzení žaloby

14. Soud nejprve konstatuje, že u žalobce byl s účinností od 10. 7. 2013 zjištěn úpadek a pravomocně ke dni 31. 7. 2013 prohlášen konkurs na jeho majetek. Proto bylo řízení o žalobě přerušeno ve smyslu § 140a odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), a tento postup byl opakovaně aprobován i dosavadní konstantní judikaturou NSS (srov. např. věc sp. zn. 4 As 6/2015). K judikturnímu zvratu došlo rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č.j. Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

4 As 149/2017-121, který ve skutkově i právně obdobné věci dospěl k názoru, že vydání rozhodnutí o úpadku nemá na řízení ve věcech správního soudnictví vliv, neboť: „*ustanovení § 140a (přerušení řízení), § 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a § 140c (nově zahájená řízení) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, se na správní soudnictví nevztahují.*“ S ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které překonaly dosavadní výklad uvedených ustanovení insolvenčního zákona a praxi soudů ve správním soudnictví v obdobných případech, již důvod pro přerušení řízení v dané věci netrvá.

15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
17. Žaloba je důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 37 odst. 2 zákona o IP Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.
20. Podle § 38 odst. 3 zákona o IP je-li projednán správní delikt spáchaný provozovatelem zařízení, lze od uložení pokuty upustit, jestliže provozovatel zařízení zajistil odstranění následků porušení povinnosti a přijal opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu.
21. Podle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
22. Podle § 18 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, ohlašovat odpady a zasílat příslušnému správnímu úřadu další údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem včetně evidencí a ohlašování PCB a zařízení obsahujících PCB a podléhajících evidenci vymezených v § 26. Tuto evidenci archivovat po dobu stanovenou tímto zákonem nebo prováděcím právním předpisem.
23. Podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech původci odpadů jsou povinni v případě, že produkuje nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkuje nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

24. Zásadní žalobní námitka spočívala v nezákonnosti uložených pokut za jednání uvedená ve výroku I.; ve výroku II. bod 1. písm. b) a bod 2. písm. a) rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 3. 2011, byť byly žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí jejich výše sníženy. Soud proto poukazuje na zásady trestání správních deliktů právnických osob spáchaných v souběhu. Judikatura ve správním soudnictví totiž připustila v takových případech analogické užití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), podle nějž se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný, tj. je zapotřebí použít absorpční zásadu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 – 34, publikovaný pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních, dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017 – 53).
25. Taktéž nový přestupkový zákon č. 250/2016 Sb., zakotvil absorpční zásadu při ukládání trestů za více přestupků v § 41 odst. 1, podle nějž se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Text tohoto ustanovení svým obsahem odpovídá dřívějšímu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích.
26. Soud rovněž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č.j. 7 As 34/2013 - 29, v němž se soud vyjádřil k nutnosti aplikace absorpční zásady v případě ukládání sankce za správní delikty, bez ohledu na to, zdali jsou upraveny v jednom nebo více právních předpisech, konkrétně uvedl: *„Absorpční zásada se tak uplatní vždy, je-li ve společném řízení ukládána sankce za více přestupků témuž pachateli. Vzhledem k výše uvedenému se tyto podmínky uplatní analogicky i v případě ukládání sankce za správní delikty, a to bez ohledu na skutečnost, zda jsou správní delikty upraveny v jednom nebo ve více právních předpisech. ČIŽP tedy mohla ve společném řízení vydat rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil několika správních deliktů na úseku ochrany životního prostředí, ale při ukládání sankce bylo její povinností uplatnit absorpční zásadu a uložit sankci pouze za správní delikt nejpřísněji postižitelný. Skutečnost, že se stěžovatel dopustil více správních deliktů, bylo nutno zohlednit teprve při rozhodování o konkrétní vyšší ukládané sankce v mezích stanovených zákonem.“*
27. V dané věci byl žalobce žalobou napadeným rozhodnutím konkrétně potrestán za spáchání jednak správního deliktu podle § 37 odst. 2 zákona o IP, neboť provozoval zařízení Smyslov v rozporu s rozhodnutím o žádosti o vydání integrovaného povolení, když převzal odpad, jenž nebyl uveden v příloze č. 1 rozhodnutí IP; dále za správní delikt dle § 18 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech, jelikož příslušnému orgánu nezaslal Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2009 za zařízení Smyslov; a rovněž tak za správní delikt podle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení Smyslov v rozporu se schváleným provozním řádem, jelikož v rozhodném období překročil maximální kapacitu zařízení u odpadních olejů. Tedy žalobce byl potrestán za spáchání tří skutků, jimiž naplnil skutkové podstaty tří různých správních deliktů. Uvedených skutků se žalobce dopustil dříve, než za některý z nich bylo vydáno odsuzující rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány o všech skutcích vedly společné řízení, které bylo zahájeno oznámením ČIŽP ze dne 21. 6. 2010. Za této situace, byť se jednalo o správní delikty, jejichž skutkové podstaty byly součástí dvou právních předpisů, mělo dojít k uložení shodného trestu za sbíhající se správní delikty žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Jinými slovy měla být při ukládání sankce aplikována absorpční zásada, neboť zákon o IP ani zákon o odpadech jinou metodu ukládání sankcí nestanoví. Správní orgány tak byly povinny žalobci uložit pokutu ve výměře zákonného ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který byl nejpřísněji postižitelný. V dané věci však správní orgány postupovaly nesprávně podle kumulativní zásady, neboť žalobci stanovily dílčí pokuty za jednotlivé delikty, čímž byl žalobce ve výsledku povinen zaplatit pokutu, jejíž výše sestávala ze součtu dílčích pokut uložených za jednotlivé správní delikty.

28. Žalobce v žalobě rovněž namítal, že mělo být od uložení pokuty stanovené ve výroku I. rozhodnutí ČIŽP upuštěno dle § 38 odst. 3 zákona o IP. Přestože ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí vážila podrobně veškeré okolnosti případu; konkrétně se zabývala závažností a způsobem spáchání správního deliktu; následky v oblasti životního prostředí nebo zdraví člověka; včetně doby trvání protiprávního stavu; žalovaný byl v odvolacím řízení povinen na tuto novou námitku žalobce reagovat a řádně ji vypořádat. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce toliko uvedl, že ukončení činnosti zařízení žalobcem je *de facto* zamezení dalšího trvání nebo obnovy protiprávního stavu dle § 38 odst. 3 zákona o IP a dodal, že záleží na správním uvážení, zda od uložení pokuty bude upuštěno, či nikoli, přičemž respektuje závěr ČIŽP, která po správním uvážení dospěla k závěru, že pokutu uloží. Takovéto vypořádání žalobcovy námítky žalovaným nelze považovat za řádné. Soud nepopírá, že je na uvážení správních orgánů, zda i přes splnění předpokladů stanovených v § 38 odst. 3 zákona o IP od pokuty upustí, či nikoli, jejich rozhodnutí však musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Z rozhodnutí musí být patrné, z jakého důvodu správní orgány od uložení pokuty neupustily. Správní orgány musí řádně, srozumitelně a jasně popsat, jakými úvahami se při provedeném správním uvážení řídily. Takové úvahy však v žalobou napadeném rozhodnutí zcela absentují, když nevyužití § 38 odst. 3 zákona o IP žalovaný odůvodnil pouze odkazem na správní uvážení. Žalovaný tedy řádně nevypořádal odvolací námitku žalobce, čímž zatížil žalobou napadené rozhodnutí v této části vadou nepřezkoumatelnosti.
29. S ohledem na výše uvedené právní závěry soudu týkající se nezákonné aplikace kumulativní zásady namísto zásady absorpční při uložení sankce žalobci za vícečinný souběh správních deliktů, se soud již dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost nezabýval. Soud v řízení neprovedl k důkazu ani žalobcem v žalobě navržené svědecké výslechy Ing. Š. a Ing. F., neboť po zjištění výše uvedené nezákonnosti se již přezkumem skutkového stavu věci nezabýval.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud podle § 78 odst. 1 písm. s.ř.s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost, jelikož správní orgány ve věci dospěly k nesprávnému právnímu posouzení věci a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s.ř.s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby před 1.1.2013 činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

§ 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 2.100,-Kč = 4.200,-Kč, dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,-Kč = 600,-Kč a DPH ve výši 1.008,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 8.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Věslava Nemetha.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.